

PRÍBEH PÍSANÝ VÔŇAMI

ROMÁN O ZMYSELNEJ LÁSKE A VÁŠNI K PARFUMOM
ZO STAROBYLÉHO MESTEČKA NA JUHU FRANCÚZSKA

MARTINA SAHLER

metafora

PRÍBEH PÍSANÝ VÔŇAMI

ROMÁN O ZMYSELNEJ LÁSKE A VÁŠNI K PARFÉMOM
ZO STAROBYLÉHO MESTEČKA NA JUHU FRANCÚZSKA

MARTINA SAHLER

MARTINA SAHLER
PRÍBEH
PÍSANÝ VÔŇAMI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 207. publikáciu.

Z nemeckého originálu *Das Haus der Düfte* vydaného *Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin*
v roku 2021, preložila do slovenčiny Marta Maňáková.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023

Počet strán 400

Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Das Haus der Düfte © 2021 by Martina Sahler

© 2021 by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

Published in 2021 by List Verlag

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023

Translation © Marta Maňáková, 2023

Cover illustrations © stock.adobe.com/1emonkey, nurofina

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-637-5 (ePub)

ISBN 978-80-8090-636-8 (pdf)

ISBN 978-80-8090-635-1 (print)

1. ČASŤ

1946 - 1952

Anouk

1

November 1946

„Au, *maman*, to bolí!“ Anouk Romillyová sa pokúsila vyslobodiť si ruku z matkinho zovretia. Vlak sa blížil do stanice Gare du Nord. Stáli na chodbe tretieho vozňa s ostatnými cestujúcimi a kufre a tašky zvierali medzi kolenami. Anouk niekto buchol do kolien okrajom kartónovej škatule, a keď nejaký muž vyťahoval vrece z priehradky nad ich hlavami, zavadil o jej klobúk, ktorý sa jej zošmykol do čela.

Isabell Romillyová zovrela prsty svojej dcéry v dlani ešte pevnejšie. Anouk pritom pred niekoľkými mesiacmi oslávila štrnásť narodeniny. Bola teda už mladá dáma, ktorá by sa rozhodne dokázala zaobišť aj bez materskej ochrany v meste, o ktorom mnohí tvrdili, že je tým najlepším miestom na svete. Paríž.

Aké nedôstojné bolo vplávať do nového života za ruku s matkou. No v ten deň sa Anouk nedokázala Isabell vzoprieť.

Cez okno sledovali hemženie ľudí, elegantných pánov, remeselníkov v pracovných šatách, žobrákov, rodiny s deťmi, zamilované páriky, policajtov, skupinky mužov s tmavou pleťou a Afričanky s dojčencami v šatkách.

Vlak konečne zastal. Sprievodca otvoril dvere. Isabell a Anouk sa pohli spolu s ostatnými.

„Dávaj pozor na kufor a batoh.“ Isabell vyskočila z vlaku ako prvá. Na okamih musela pustiť Anoukinu ruku,

ale vzápätí sa k nej otočila a skontrolovala, či bezpečne vystúpila.

Matka s dcérou si cennosti – preukazy a peniaze – ukryli do kožených puzdier zavesených na krkoch priamo na tele. Všetko ostatné, čo vlastnili, bolo v ich batožinách. Troje plátenných šiat, dvoje vlnených, ľahké letné topánky, sponky do vlasov, opasky, kožené tašky s toaletnými potrebami a pár kníh. Ich majetok v Normandii sa počas posledných rokov vojny neprestajne zmenšoval. Kedykoľvek utekali z jedného miesta bojov na iné, bezpečnejšie miesto, museli tam nechať nejakú časť svojich vecí. Nakoniec vo Flers predali aj rodinné šperky miestnemu obchodníkovi, ktorý im zaplatil za ne dosť na to, aby mohli za sebou spáliť všetky mosty a spoločne odcestovať do Paríža. Isabell tu po svojej tete Georgette zdedila lekárňu.

Nebolo cesty späť.

Anouk sa poobzerala. Existovala vôbec niekde na svete väčšia vlaková stanica ako táto? Obrovské monštrum zo špinavého skla a železných trémov plné hlučného škrípania brzd, chrapľavých hlásení a zmesky jazykov ako v Babylone.

Zatiaľ čo Anouk zvedavo nasávala okolité dojmy, Isabell sa so zvesenými plecami rozhliadala, akoby na každom kroku cítila nebezpečenstvo. V panike neprestajne poťahovala Anouk za ruku.

„Nemusíme sa ponáhľať, *maman*. Lekárňu nám nikto nezveme. A už ma konečne pusti! Nie som malé decko!“

„Musím sa dostať von.“ Anouk podľa matkinho dychčania vycítila, že sa blíži záchvat. Jej panické ataky sa v posledných rokoch, najmä po smrti jej manžela, znásobili. Niekedy tomu Anouk rozumela, ale často jej matkine obavy liezli na nervy. Ako napríklad teraz, keď v dave ľudí nemohli ísť rýchlejšie, ale Isabell ju tak či onak netrpezlivo

ťahala za ruku. Anouk si želala, aby jej prvé stretnutie s mestom, kde bilo srdce celého sveta, bolo trochu bezstarostnejšie.

Odrazu ju obklopil zápach spáleniny. Anouk trochu zdvihla nos a pokúsila sa rozoznať jednotlivé pachy. Nafta, dym, horúca oceľ a k tomu pot, pleseň, hniloba, vydýchaný vzduch a rozliata káva.

Pachy sa miešali v ovzduší stanice, až ju donútili zastať. Obklopili ju, ale neboli vtieravé. Anouk si ich vychutnávala. Chutili ako sloboda. Ako dobrodružstvo a túžba.

Anoukina ruka akoby sama od seba vyklázla z matkinej ruky. Otočila sa a potiahla nosom, aby ucítila parfum, ktorý sa zostal vznášať vo vzduchu.

Bola to dámska vôňa? Alebo pánska? Jednoznačne to bol mimoriadny parfum, príbeh vyrozprávaný vo vonných akordoch, poézia. Anouk nikdy nič podobné nezavoňala. Rozochvelo to celkom neznámu strunu v jej vnútri.

Všimla si štýlovo oblečené ženy vo vypasovaných kabátoch a s dáždňikmi, mužov v oblekoch a klobúkoch Mallo-ry. Jej pohľad kĺzal od dvojíc cez rodiny až k ženám v exotických róbach, ale tá vôňa už bola preč. Anouk urobila tri kroky späť, až kým ju znovu nezacítila v plnej intenzite. Telom jej prešiel príjemne hrejivý pocit. Ten parfum voňal letnými nocami pri mori, cestovaním a večnou láskou.

Bola to pani v klobúku so širokou strieškou? Alebo matka v kostýme, ktorá viedla za ruku malého chlapca? Pán v plášti, ktorý si práve uprostred davu pokojne vyklepával zo škatuľky gauloisku? Anouk sa rozhliadla okolo seba. Hlavne ju zase nestratiť! No zdroj tej vône sa jej stále nepodarilo zistiť.

„Zbláznila si sa či čo?!“ Isabell bola na tvári biela ako stena a v očiach sa jej zračila hrôza. Zdvihla ruku na dcéru, ale v poslednej sekunde sa ovládla.

„Ja... prepáč, *maman*.“

Isabell sa do nej zavesila a ťahala ju k východu. Anoukin nos bol vždy v pohotovosti, či už na rozkvitnutých lúkach, alebo v rôznych podnikoch, predajniach kozmetiky, na trhoch alebo v cudzích domoch. Niekedy si priala, aby svoj čuch dokázala vypnúť, napríklad, keď hrozilo, že ju pachy vyvedú z miery. Neexistovalo nijaké ovocie, zelenina ani krajec chleba, ku ktorému by si pred jedlom nepričuchla. Matka sa roky usilovala ju od toho odnaučiť.

Anouk vedela, že každá vôňa je pominuteľná, ale táto na Gare du Nord v nej zanechala trvalý odtlačok. Akoby to bol dar na privítanie, ktorý jej pripravil Paríž. *Bienvenue*. Tak bude tú vôňu volať, kým nezistí, čo je zač.

Na Námestí Napoleona III. mrholilo a mláky na uliciach ľudia obchádzali oblúkom. Anouk bola rada, že si obula lodičky s nízkymi podpätkami. V milovaných balerínach by do metra suchou nohou nedošla. A priliehavé nohavice boli teraz tiež praktické. Iba by chcela mať radšej kabát s golierom z umelej kožušiny, aký nosilo veľa Parížaniek. V svojom krátkom vlnenom kabátiku bola na prvý pohľad dievčaťom z vidieka.

„Pozri, metro.“ Anouk sa ujala velenia a ťahala matku za sebou. Netušila síce, ktorá linka jazdí do Saint-Germain-des-Prés, ale čoskoro to mienila zistiť.

Matkina ruka odrazu oťažela. Keď chcela Anouk zbehnúť po schodoch do metra, Isabell sa zastavila na odpočívadle. Anouk sa k nej otočila a všimla si, že matke sa chvejú kolená. „Nemôžem tam ísť. Jednoducho to nezvládnem.“

Anouk zovrela pery. „Je to najrýchlejší a najlacnejší spôsob, ako sa dostať na Rue de Seine. Som unavená, hladná a je mi zima. Už tam chcem konečne byť.“

Isabell si bezmocne utrela slzy. „Nemôžem.“

Čo teraz? Taxíky neprichádzali do úvahy. Kým nevedeli, kedy zarobia nejaké peniaze, museli žiť skromne.

„Pôjdeme pešo?“ pozrela Anouk na matku. Aj napriek tomu, že sa jej na tvári zračil strach a zatrpknutosť, bola Isabell krásna žena. Lahké mrholenie jej zvlnilo vlasy, vykukujúce spod hodvábnej šatky Hermès. Tá šatka bola jedným luxusným kúskom jej šatníka.

Isabell prikývla. Vo vlaku študovali mapu Paríža. Anouk vedela, že cesta pešo im bude trvať najmenej hodinu. „Iba vyberiem z kufra dáždník.“

Krátko nato sa vydali smerom k Rue la Fayette, prešli cez bulváre, ktorými iba pred dvoma rokmi prechádzali spojenecké tanky a kde Francúzi ronili slzy radosti pri oslobodení od nacistov. Paríž bol ušetrený najväčšej skazy a žiaril takmer nedotknutou krásou.

Anouk unavovalo množstvo a hluk neprestajne trúbicích áut. Zatuchnutý pach tlejúcich gaštanových listov sa tu miešal s výfukovými plynmi. Pozorovala tváre Parížanov a žasla nad fasádami klasicistických budov s maličkými balkónmi. Na zábradliach niektorých viseli kvetináče s uschnutými letnými kvetmi. Svedčili o augustových horúčavách, z ktorých v chladnom novembrovom mrholení už nezostalo nič.

Dáždnik bol príliš malý pre obe ženy, a tak Anouk radšej znášala kvapky, aby ochránila matku. Usmiala sa na ňu. Hnev, že museli ísť pešo so všetkou batožinou, pomaly ustupoval. Tu na uliciach videla toľko vecí, počula toľko zvukov a cítila toľko vôní! V podzemí by nič podobné určite nezažila.

Isabell jej úsmev neopätovala. Vyzerala ako korytnačka, ktorá by najradšej vtiahla hlavu do svojho panciera.

Cesta viedla po Rue Poissonnière cez Les Halles, mestskú tržnicu a brucho Paríža. Tu premávka ustala. Autá

stáli krížom-krážom na uliciach. Šoféri na seba pokrikovali nadávky a svoje slová podčiarkovali divokými gestami a trúbením. Anouk kľučkovala cez cestu a pritom k nej zo stánkov na trhu zavialo vôňu jabĺk a baklažánov, exotického ovocia, olív a syrov zo surového mlieka. No ten mimoriadny parfum z Gare du Nord cítila stále. Trpký, a pritom sladký, vanilkový a korenistý. Akoby sa jej tá vôňa odtlačila do mysle.

Keď opustili uličky tržnice, dážď síce ustal, ale nebo nad Parížom bolo stále sivé ako kalné jazero.

Po Rue de Pont Neuf sa dostali na lipami zarastený breh Seiny, ktorý rozdeľoval mesto na dve polovice. Na vode sa hojdali pestrofarebné hausbóty.

Míňali módne obchody a parfumérie, ktorých názvy Anouk nedokázala ani vysloviť. Nepoznala mená ako Houbigant, Guerlain, Coco Chanel či Christian Dior. O Paríži iba čítala. Svetoznáme podniky a firmy sa nachádzali na Rue Royal alebo na Place Vendôme. Vpravo nad radmi obytných domov sa týčil dekoratívne navrhnutý obchodný dom La Samaritaine so sklenenou fasádou otočenou k rieke – ďalšia adresa v Anoukinom zozname. Na prízemí sú tam vraj stánky výrobcov parfumov a lákajú zákazníkov vzorkami vôní a umeleckými flakónmi.

Tesne pred Pont Neuf sa Isabell zastavila, oprela sa o múr, položila si kufor k nohám a prevliekla si popruh tašky cez hlavu. „Nechaj ma, prosím, pár minút odpočnúť si.“ Najstarší most viedol na Île de la Cité s katedrálou Notre-Dame a ďalej na ľavý breh Seiny.

Anouk nechotne odložila batožinu a prešla si rukou po čele, pričom si odhrnula krátku ofínu.

Na päťách jej bolestivo tepali pluzgiere. Lodičky síce chránili jej nohy pred vlhkosťou, ale neboli určené na dlhý pochod krížom cez celé mesto. Zachytila matkin pohľad.

Aj keď sa Isabell snažila nedať nič najavo, Anouk v jej očiach zbadala strach. „Môžeme pokračovať?“ ukázala prstom na kamenný most, ktorý bol pre jej matku takmer neprekonateľnou prekážkou.

Isabell sťažka prehltna. „Áno, samozrejme.“

Nebolo to prvýkrát, čo mala Anouk pochybnosti o rozhodnutí odísť z Normandie a začať nový život v Paríži. A to aj napriek tomu, že túžila po všetkom, čo jej veľkometo mohlo ponúknuť.

Raz matke spomenula, že sníva o práci parfumérky.

„Čo je to za výmysel?“ zamračila sa Isabell. „Aby si sa stala parfumérkou, potrebovala by si peniaze, a hlavne, všetky dobré značky sú v rukách starých rodín. Vôňa, to je pominuteľná vec, nemá nijaké pevné základy. Ak máš záujem miešať esencie a experimentovať v laboratóriu, tak je pre teba pravým miestom naša nová lekáreň. Ukážem ti, ako miešame tymian do sirupu proti kašľu a valerianu do čaju na spanie, *ma petite poupée*.“

Anouk zagúľala očami ako zvyčajne, keď jej matka ničomu, ale vôbec ničomu nerozumela, a navyše ju oslovovala tou nenávidenou prezývkou! Ona predsa nie je nijaká bábika, ktorú by si niekto mohol upravovať a ovládať podľa seba. Bola mladou ženou s jasnými názormi a tvrdou hlavou. Na to by jej matka nemala zabúdať.

„Namiesto štúdia farmácie by som mohla ísť do parfu-mérskej školy. V Paríži je jedna veľmi dobrá.“

„A z čoho by si ju zaplatila?“ opýtala sa Isabell. „Nemyslíš vážne, že by som ťa mala podporovať na takej škole! Myslela som si, že sme sa dohodli, že sa staneš lekárničkou a jedného dňa prevezmeš obchod, ktorý chceme spoločne vybudovať.“

Po tomto rozhovore sa Anouk rozhodla, že sa s matkou už nikdy nebude baviť o svojich plánoch.

Vedela, že bez dobrého vzdelania by iba ťažko získala miesto v jednom z parfumérskych domov. Možno by sa jej však mohlo podariť získať platenú stáž, kde by mohla ukázať svoj talent. Za dva alebo tri roky, keby si ďalej trénovala čuch.

Keď Isabell urobila prvý krok na breh Seiny, zhlboka vydýchla, akoby posledných desať minút zadržovala vzduch v pľúcach. Oprela sa o múr na nábreží, aby lapila dych. Anouk využila príležitosť a vytiahla z batoha mapu mesta. Informačné tabule boli mäťúce, viedli do Latinskej štvrte, do Saint-Germain-des-Prés a k rozsiahlemu univerzitnému komplexu Sorbonne... Anouk otáčala mapu a pokúšala sa zorientovať.

Keď prišli k Rue de Seine, obloha sa vyjasnila. Kráčali po uliciach, až prišli k výkladu so zeleným dreveným rámom. Odlupovala sa z neho farba a opadávala vo veľkých kusoch. Pod markízou bolo predtým zlatým písmom napísané *Lekáreň*. Na oboch bokoch viseli lampáše s rozbitým sklom. Ich oči zabľúdili vyššie, na prvé poschodie, kde okná podopierali krivé drevené podpery. Zdalo sa, že na streche nad odkvapom chýba pár škridiel. Na rímse balansovala trojfarebná mačka a pozorovala ich.

Pri predstave, že tento rozpadávajúci sa dom bude jej novým domovom, pocítila Anouk beznádej. V blízkom susedstve sa nachádzal obchod s ovocím a so zeleninou a tovar bol vystavovaný v košíkoch na ulici. Z druhej strany ucítili vôňu cukrárne, ktorá im pripomenula, že od skorého rána nič nejedli. Na križovatke zase uvideli bistro so stoličkami a stolíkmi vyloženými na chodníku. Prenikla k nim aróma tabaku a červeného vína a smiech ľudí v ležérnych košeliach a nohaviciach, zrejme študentov, ktorí tu v okolí, neďaleko od univerzity, bývali.

Nijaké parfumérie, nijaké módne domy ani klenotníctva.

Isabell vytiahla z cestovnej tašky kľúč. Kým sa dvere konečne otvorili, musela nimi poriadne zalomcovať. Do nosa im udrela zmes vôní. Gáfor, harmanček, šalvia a... prach. Police s fľašami a pohármi pokrývali pavučiny. Predajňa bola malá, ale pri troche predstavivosti sa dalo zistiť, že to kedysi bola lekáreň. S batožinou vyšli po škrípajúcich schodoch na poschodie. Našli tam dobre vybavenú kuchyňu so sporákom na uhlie, s plynovým sporákom, a dokonca aj chladničku, ale všetko bolo lepkavé a špinavé. Teta Georgette zrejme posledných pár týždňov svojho života neupratovala. V obývačke stál gauč s výhľadom priamo na Rue de Seine.

Isabell na rozdiel od Anouk s každým ďalším úderom srdca rozkvitla. Jej postoj sa zdal pevnejší a začala sa jej vracieť červeň na líca.

„Bud' odvážna, Anouk,“ objala Isabell dcéru okolo pliec. „Toto bude náš domov. Odtiaľto nás nikto nevyženie.“

Anouk sa nedokázala usmiať. Dom sa jej nepáčil. Zatachnuté koberce a závesy, plesň na strope v kuchyni, pach skysnutého mlieka a ovocnej hniloby, ktoré sa šírili z kuchynského stola a miešali sa s pachom bylín a čpavku z lekárne na prízemí. Všetky tie zápachy sa vinuli okolo nej a rozprávali o bezútešnom živote v dome s lekárňou. Zmizli, až keď Anouk dokorán otvorila okenice.

Zostala jej iba vôňa z Gare du Nord, ktorú si bude odte-raz až navždy spájať s Parížom a so svojimi snami. Tá vôňa ju posilnila a upevnila v nej dôveru, že ak sa bude držať svojich túžob, mesto jej nakoniec bude ležať pri nohách.
Bienvenue.

2

Máj 1952

„Mrzí ma to, mademoiselle...“ Sekretárka v obchodnom oddelení spoločnosti Guerlain na Avenue des Champs-Élysées si prezerala formulár žiadosti. „Mademoiselle Romillyová, uprednostňujeme absolventov parfumérskych škôl. Skúsenosti z lekárne vašej matky nestačia. Nemáte predpoklady ani skúsenosti na to, aby ste pre nás pracovali.“ Zaujato si ju preštudovala od hlavy po päty. „Ibaže by ste mali záujem o pozíciu predavačky.“

Anouk však nechcela stáť za pultom, chcela pracovať pri policiach plných vonných esencií a miešať nové kompozície. Keby tam mohla aspoň raz pripraviť svoju vzorku parfumu!

Odvtedy, čo žila v Paríži, poznala už všetky obchody známych parfumérskych domov a nechala sa unášať ich atmosférou. Aj keď jej matka trvala na tom, aby ďalšie tri roky študovala na Sorbonne, kam ju prijali, svojho sna sa stále pevne držala.

Guerlain bol pre Anouk jednou z najdôležitejších adries. Spoločnosť existovala už štyri generácie. Otec – zakladateľ vyvinul *Eau de Cologne Impériale*, ktorú venoval cisárovnjej Eugénii k svadbe s Napoleonom III., čo mu vynieslo titul kráľovského dvorského parfuméra. V Galeries Lafayette mohla Anouk ovoňať slávny *Shalimar*, ako aj testovací prúžok nasiaknutý parfomom *Eau de Cologne Impériale*.

Snažila sa rozoznať jednotlivé zložky. Aké skvelé by bolo, keby mohla sama vytvárať také umelecké diela a namiešať vôňu, ktorú si od príchodu na Gare du Nord stála pripomínala. Za posledných šesť rokov ju neobjavila v nijakej parfumerii. Nechápala, ako je možné, že taký fascinujúci parfum sa nedá nikde nájsť.

„Ako mám získať skúsenosti, keď nedostanem príležitosť?“ vybuchla Anouk. Nešlo o prvé odmietnutie. Pýtala sa už u Houbiganta, Diora, a dokonca aj u mademoiselle Chanel. V nijakom parfumérskom dome neprešla ani cez sekretariát. Len čo dámy zistili, o akú pozíciu má záujem, viac či menej zdvorilo ju vypoklonkovali z dverí. Nikto v luxusnom priemysle nečakal na dievča z lekárne bez odporúčaní a titulov.

Anouk síce počítala s prekážkami, ale teraz v nej rástlo zúfalstvo a pocit, že z nej parfumerka nikdy nebude. Mala na hlave matkinu hodvábnu šatku Hermès. Voňala kvetino-vo a sviežo, po *Eau de Lubin*, Isabellinej obľúbenej vôni. Nesmela pred príchodom domov zabudnúť schovať si ju do vrecka a potom ju pred matkiným príchodom tajne vrátiť späť do skrine.

Na sekretárkinej tvári sa usídlil súcitný výraz. „Zdá sa, že máte zabezpečenú budúcnosť v lekární svojej matky. Mali by ste si to vážiť.“

„Ďakujem za radu,“ zašomrala Anouk naštvane, skôr než sa otočila na odchod. Keď prechádzala cez predajňu so sklenenými policami, jej podpätky rázne klopali na mramorových dlaždiciach. Videla sa v zrkadlách, ktoré odrážali vystavené flakóny, a kým sa neocitla vonku na promenáde, cítila na chrbte pohľady predavačiek aj zákazníkov.

Cítila sa vyčerpane, akoby zabehla maratón. Vždy a všade iba odmietnutia. No doma pod vankúšom si schovávala list od parfumérkeho domu Karine a Manon

Bonnetových, malej firmy s takmer neznámym sortimentom a hŕstkou stálych zákazníkov. Majiteľky spoločnosti ju aspoň pozvali na pohovor. Mala to byť jej posledná nádej?

Pozrela sa na hodinky. Bolo skoro pol tretej. Sľúbila matke, že popoludní pomôže v lekárni. Aj keď ich zamestnanec Henri Dubois stál vo svojom bielom plášti za pulptom, práce na Rue de Seine bolo dosť aj pre dvoch.

Anouk rýchlo zbehla po schodoch do metra. Čo by asi povedala matka, keby zistila, že sa cez poludňajšiu prestávku nešla zapísať na Sorbonne? Čoskoro sa jej bude musieť priznať, že nemá záujem študovať za farmaceutku a že sa svojich plánov ešte stále nevzdala. Dopekla, prečo neprestajne naráža iba na zamknuté dvere?

Ešte mala trochu čas, a tak sa odviezla o stanicu ďalej do Luxemburských záhrad. Po všetkých tých vôňach centra mesta a parfumérie si potrebovala vyvetrať nos. Túžila po priezračnosti, ktorú nachádzala medzi kvetinovými záhonmi krásne upraveného parku. Keď prechádzala pomedzi rady narcisov, tulipánov a lobeliiek, upokojil sa jej čuch. Posadila sa na slnkom vyhriatu drevenú lavičku. Zdvihla hlavu, aby vdýchla sviežu zeleň líp a vôňu čerstvo pokosenej trávy. Sklamanie z opätovného odmietnutia z nej pomaly opadávalo. Všade sa jej zas a znova pýtali, prečo sa neprihlási na parfumérsku školu, ako je napríklad École Givaudan. Jej matka by ju v takom zámere však nikdy nepodporila, čo už dala niekoľkokrát jasne najavo.

Anouk vyskočila na rovné nohy a zamierila späť na Rue de Seine.

O desať minút neskôr uvidela v diaľke výklad lekárne s lesklo natretým zeleným dreveným rámom. Rýchlo si stiahla z krku šatku a napchala si ju do vrečka saka. Odrazu pocítila tupý tlak na hrudi. Čím viac odmietnutí zažila, tým bližšie ju to posúvalo k životu na Rue de Seine, životu

v stopách jej matky. Samozrejme, univerzita mala tiež určité čaro, rovnako ako študentský život v tieni svetoznámych autorov, ako boli Sartre či Simone de Beauvoirová. Paríž bol plný mysliteľov a umelcov, ktorí hádzali konvencie za hlavy a vdychovali životu zvodnú príťažlivosť. A čo sa týka kultúry, Anouk tu žila priam v rohu hojnosti. Po večeroch si mohla vybrať, či navštíví koncert Juliette Grécovej a vypočuje si jej existencialistické šansóny, alebo zájde do jedného z mnohých kín a pozrie si *Asfaltovú džungľu* s Marilyn Monroe či *Rio Grande* s Maureen O’Harovou.

„Práve teraz leží jednej duchaplnej žene na ľavom brehu Seiny pri nohách celý svet,“ hovorievala Isabell.

No Anouk nikdy neskúšala o moci, filozofii či o tom, ako okúzľovať ľudí. V jej snoch spolu tancovali škoricová kôra, májové ruže, zaprášená koža, suché drevo a sladké pomarančové kvety. Parfum bol ako posilňujúci elixír. Keď sa podaril, mohol spríjemniť niekomu život, pomôcť znovu získať sebavedomie. A Anouk chcela vytvárať práve takéto zázraky.

Keď odhodlane vošla do lekárne, zvonček nad dverami hlasno zazvonil. Jej matka akurát nejakému pánovi plnila dózu vlastnoručne namiešanou liečivou masťou, zatiaľ čo Henri Dubois podával inej dáme papierové vrečko plné liekov. „Dodržiavajte, prosím, dávkovanie, ktoré vám predpísal lekár.“

Nikdy nezabudol upozorniť zákazníkov na správne dávkovanie a možné vedľajšie účinky. Už v skúšobnej lehote bol vďaka svojej svedomitosti a pracovitosti pre lekárňu nenahraditeľný.

Anouk najskôr pobozkala na tvár matku a potom aj Henriho. „Meškáš desať minút.“ Isabell bola veľmi bledá okolo nosa. „Prečo nedodržiavaš naše dohody? Vážne sa hnevám, keď nechodíš včas.“

Anouk to vedela. Ich každodenný život sa riadil pevnými časmi jedla, prestávok, práce a voľného času. Matka bola zakuklená v zámotku rituálov, a ak si Anouk nedá pozor, čoskoro v ňom uviazne tiež. Áno, matka to zvládala dobre, lekárneň a byt predstavovali jej útočisko, ktoré málokedy opúšťala a kde bolo všetko zariadené podľa jej predstáv. Dokonca aj na nákupy radšej posielala Anouk. Kým sa pohybovala vo svojom svete, jej obavy a strach nenarastali do obrovských rozmerov a dokázala ich zvládnuť. Žiaľ, rovnaký spôsob života sa pokúšala vnútiť aj svojej dcére. Anouk sa však nechcela nechať zamurovať v takejto obmedzenej existencii. Pri pomyslení, že lekárneň v Saint-Germain-des-Prés bude celým jej životom, jej stiahlo hrdlo.

„Teraz som tu.“ Ponáhľala sa dozadu, kde miešali masti a čaje, zavesila si sako na háčik a vkĺzla do svojho plášťa. Obklopila ju prísna vôňa liečivých bylín a účelnosti. Nijaká z tunajších vôní ju neopájala. Zatvorila oči a pokúšala sa zbaviť stiesneného pocitu. Potom sa rozbehla do predajne, aby pomohla matke a Henrimu.

Dych lapila až o dve hodiny neskôr. Medzitým sa posilnila mäťovým čajom, ktorý uvaril Henri. Anouk vedela, že tá drobná láskavosť nebola určená jej, ale jej matke. Henri pre ňu vždy niečo mal, ako napríklad jej obľúbené makrónky s čokoládou a pistáciami, ktoré jej nosil z popoludňajšej prestávky. Anouk sa tajne zabávala na nadšených pohľadoch, ktoré hádzal na jej matku, keď si vložila makrónku do úst a slastne vzdychla.

„Ako keby sa dohodli, všetci chodia v rovnakom čase. Bolia ma nohy z toho neprestajného pobehovania a z ťukania do pokladnice mám už mozole na končekoch prstov,“ nariekala Anouk.

Isabell sa zasmiala. „Nesťažuj sa! Táto lekárneň je náš život.“

Váš možno, pomyslela si Anouk, ale mlčala.

„Ako to dopadlo na Sorbonne?“ opýtal sa odrazu Henri.
„Podarilo sa ti zapísať sa na ďalší semester?“

Anouk si želala, aby dokázala ľahšie klamať alebo aby vôbec nebola nútená niekoho klamať. Rozhovor s matkou, na ktorý sa tak dlho pripravovala, už nemohla dlhšie odkladať. Alebo by sa mala radšej zveriť najskôr Henrimu? Mal na Isabell dobrý vplyv a vedel vynikajúco upokojiť atmosféru, keď sa matka alebo dcéra rozohnili. Ach, keby mala aspoň prísľub zamestnania v nejakej parížskej parfumerii! Niečo hmatateľné namiesto večných úbohých plánov. „Bohužiaľ, v kancelárii som nikoho nezastihla. Skúsím to zase budúci týždeň.“

Cítila, ako jej horia líca, a tak začala rýchlo ukladať cukríky proti kašľu a teplomery na police. Za chrbtom sa jej odrazu rozoznel melodický zvonček nad dverami a vzápätí začula zvučný hlas, ktorý okamžite vyplnil celú lekárňu.

„Henri, môj milý, veľmi rád ťa vidím. Vyzeráš skvele!“

Henrimu sčervenelo čelo. „Stéphane. Čo ťa privádza do našej štvrte?“

„Nič iné než starosť o tvoje blaho, bratranček.“ Muž sa zasmial, obišiel pult, chytil Henriho za plecía a pobožkal ho na obe líca.

Anouk si cudzinca zvedavo obzerala. Mal na sebe bielu košeľu s dlhými rukávami a hlbokou fazónou, ktorá odhaľovala tmavé brčkavé chlpy, čierne nohavice a šnurovacie topánky. Vlasy mal sčesané z čela slnečnými okuliarmi. Určite to nebol typ muža, ktorého by vídali v lekárni každý deň. Zatiaľ čo sa bavil s Henrim a jej matka obsluhovala ďalšiu zákazníčku – starú dámu s barlou –, pozrela sa Anouk cez okno výkladu na jeho auto. Veľmi sa v autách nevyznala, ale ten tmavomodrý, aerodynamický, športový a extravagantný model, zaparkovaný na chodníku pred ich